

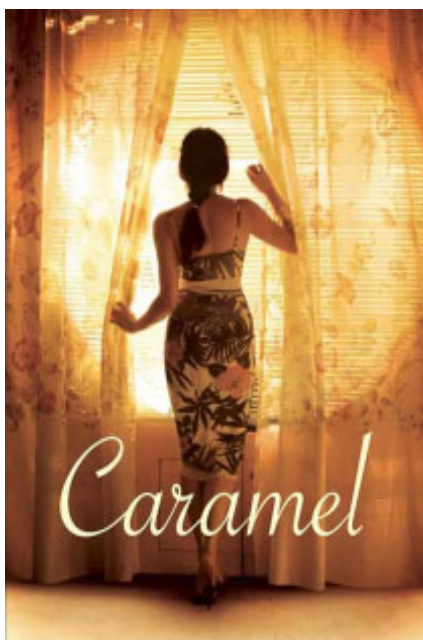
nº 87 abril 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Universitat contra Bolonya	pàg 9
Pàgines centrals: Amb les lluites	pág 10-11	Energies	pàg 12-14
Mesures urgents contra la crisi		Biocombustibles: no són alternativa	
TMB: vaga indefinida		No a la MAT!	
Política	pàg 4-5	Contrafòrum del petroli a Madrid	
IU: tancant una etapa		Moviment obrer	pàg 15-16
IC: ecologistes de debó?		França. Es dissol la LCR	
Economia. Socialització de pèrdues	pàg 6	Internacional:	pàg 17-20
Sindical	pàg 7-8	Gaza, Paraguai	
Trobada Llatinoamericana de Treballadors			
GM-Brasil: actualitat de l'escala mòbil		Correo Internacional 137. Venezuela: la lucha de Sidor	

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

CAMEL (*Sukkar Banat*, en àrab), de la directora libanesa Nadine Labaki.

Llegeixes a la premsa, secció de cinema: Drama. Les vides i somnis de cinc dones conflueixen en un modest saló de bellesa de la ciutat de Beirut. I, si no estàs per drames, doncs ja no hi vas a veure-la.

Errada: resulta que cadascú en diem drama a una cosa. Sincerament, un cop vista, de Caramel en diríem més aviat comèdia, perquè és tal qual la vida fora del cinema. I si convenim que cadascú veu la vida quotidiana com una comèdia o com un drama –depenent de la temporada- ja tenim el punt d'aquest film: hi ha estones que rius, i d'altres que són més sentimentals, però tot té un punt just d'equilibri que s'agraeix.

Beirut de fons, com a escenari

sobre el qual un grup de dones passegen alegries, frustracions, desitjos i dolors. Una perruqueria – on fan la seva feina, i depilen amb llistes de caramel fet de sucre cremat, suc de llimona i aigua-, un microcosmos d'on entren i surten dones (i algun home) de diferents generacions.

Ens agrada que sigui tant colorista i sensual, que no transcorri als Estats Units, que la directora sigui també la guionista i una de les protagonistes, que surtin més dones que homes, que sigui tan elegant i que tingui la bellesa de les coses que, en aparença, semblen fetes sense esforç. I que sigui l'òpera prima de Nadine Labaki. I que la música ajudi a que –quasi- puguem també sentir les olors.

Dios le pague

(Chico Buarque - versión: Daniel Viglietti)

Por ese pan de comer y el suelo para dormir
 Registro para nacer permiso para reír
 Por dejarme respirar y por dejarme existir
 Dios le pague
 Por el placer de llorar y porque estamos ahí
 Por los chistes en el bar y el fútbol para aplaudir
 Un crimen pa' comentar y un samba pa' divertir
 Dios le pague
 Por esa playa esa falda por las mujeres de aquí
 El amor hecho de apuro luego afeitarse y partir
 Por el domingo qué lindo televisión y maní
 Dios le pague

Por esa grapa de gracia que tenemos que beber
 Por ese humo desgracia que tenemos que toser
 Por los andamios de gente para subir y caer
 Dios le pague
 Por otro día agonía para aguantar y vivir
 por el dolor en la gente que en la ciudad se ha de oír
 y por el grito demente que nos ayuda a huir
 Dios le pague

Por esa arpía que un día nos va a adular y escupir
 Y por las moscas y besos que nos vendrán a cubrir
 Y por la calma postrera que al fin nos va a redimir

Dios le pague

Fins el 9 de març no hi havia cap crisi segons la versió oficial del Govern. De cop i volta, a partir del 10 la crisi apareix per tot arreu. S'anuncien dificultats pressupostàries per abordar els compromisos del Govern, governs autonòmics i entitats locals. La caiguda de la construcció és vertiginosa, i si no fa més soroll és perquè una gran part dels nous desocupats són immigrants i aquests no tenen veu, ni els seus problemes ressò als grans sindicats. El segon sector per impacte en l'economia de l'Estat espanyol i en l'ocupació industrial és l'automoció, que anuncia una caiguda brusca de vendes, cosa que fa témer una nova ofensiva patronal de "reducció de costos".

La crisi capitalista, més profunda que la que va quedar ajornada el 2000, està lluny de ser passatgera, i comença a enfonsar la principal economia del planeta en una recessió amb una forta caiguda de l'ocupació.

La crisi capitalista, una vegada més, i com ja va explicar Marx fa més de 150 anys és de *sobreproducció*, però això no significa que es produeix més del que es necessita sinó del que el mercat pot absorbir amb un determinat nivell de beneficis, i és la conseqüència lògica de la política patronal i dels governs de torn que han estat ofegant per tots els mitjans la capacitat de compra dels i les treballadores per aconseguir el màxim de beneficis. Ells ens enfonsen en una crisi que només ells provoquen.

La sortida que ens pintaran serà una destrucció de l'ocupació, amb tancaments de fàbriques i retallades generalitzades de salaris i conquestes laborals, per restablir amb els diners dels treballadors/es els seus beneficis. Si seguim el discurs de rendibilitats empresarials estem perduts/des.

Però hi ha una altra realitat, les fàbriques estan aquí, els camps també, tan reals com les necessitats de la població, els diners no s'efumen ni desapareixen com ens diuen els "analistes" en les seves cròniques sobre la Borsa, els diners estan en mans dels especuladors que segueixen fent l'agost amb els diners públics, i els tenen les multinacionals i la banca amb anys

acumulats de beneficis rècord. Uns beneficis que ens han pres del nostre treball i de la sobreexplotació dels pobles semicolonials.

I doncs? Cal trencar la seva lògica de defensar els beneficis amb una altra de més poderosa, la de defensar les condicions de vida i el dret mateix a l'existència dels treballadors/es. **Impedir els tancaments i noves reculades és una qüestió política, cediran només si els fa por perdre més coses.** Convertir tots i cadascun dels llocs de treball i cadascuna de les conquestes laborals en un objectiu de totes. Començant per la defensa dels companys/es immigrants/des, un dels sectors més explotats de la classe obrera, tancant el pas a corrents xenòfobs i racistes que intentaran sembrar divisió i enfrontaments en un temps amb menys ocupació i amb retallades socials.

Rebutgem els EROs perquè no és cert que

després de la renúncia al sou amb plans d'ajustament industrial hi ha garantia de futur i menys si hi ha reduccions de plantilles –siguin "traumàtiques" o no. Qualsevol afebliment de la nostra força és menys capacitat de resistència al següent pla que vindrà.

Les mesures que aviat començaran a aplicar el Govern i la patronal arribaran com una declaració de guerra a la classe obrera.

Des dels ministres de UE ja es demana congelació de sous. Sarkozy anuncia una dràstica retallada de despeses públiques començant per les de personal, només una de cada dues vacants per jubilació en la funció pública seran cobertes.

Això és una crida a l'organització i la lluita. No hi ha possibilitat d'afrontar l'etapa que es presenta sense augmentar l'organització sindical i política. Enfortir l'organització sindical amb alternatives d'esquerra a la burocràcia sindical, recuperar la combativitat, la democràcia obrera i les assemblees. Però també començar a reunir les forces per construir una alternativa política a l'esquerra dels partits parlamentaris que són simples defensors de l'ordre i gestors de la crisi capitalista.

No hi ha cap possibilitat de fer front a l'etapa que es presenta sense augmentar l'organització

10 d'abril de 2008

IU: tancant una etapa

Mentre Llamazares i Herrera aconseguen finançament i drets extres amb la formació de grup propi al costat de ERC, les seves organitzacions se sumeixen en el debat. Les anàlisis de les cúpules, centren l'explicació del desastre en el tsunami bipartidista. No obstant això, en les organitzacions es remenen altres en les quals el centre és la pròpia crisi, que veuen tan profunda que, o opten per la seva dissolució en el PSOE o per variants de refundació –sigui del PCE o d'IU-. Però hi ha possibilitats per a que aquestes refundacions els permetin ser l'alternativa d'esquerra que els treballadors i els joves precisen?. No ens ho sembla, ja que la crisi d'IU i el PCE no són només resultat de la situació estatal –ni catalana o basca en els casos de IC i EB- sinó que s'emmarquen en la crisi del stalinisme posterior al desastre de la URSS que, en totes les variants, els va empènyer a la socialdemocratització. I a qui tornen a la reivindicació de la revolució d'octubre, els aboca a un profund balanç del procés de restauració capitalista que va imposar el stalinisme, i de la política del qual el mateix PCE és part.

Un gir a la dreta continuat

El PCE va ser al costat del PC francès i italià, impulsor de el "eurocomunismo", amb l'esperança que un distanciament del Kremlin acompanyat de l'acostament a les seves respectives burgesies nacionals, desenvolupés amb major força els PCs.

Això, en el cas de l'estat espanyol va dur a utilitzar la força guanyada en el carrer pel PCE durant el franquisme, per a negociar la Transició, evitant la ruptura amb el franquisme i ajudant a instaurar la Monarquia. El PCE reflectia aquesta reculada en les primeres eleccions del 77, ja per darrere del PSOE, però amb 21 diputats. Als pocs mesos signava els Pactes de la Moncloa, encadenant a la classe obrera davant la reconversió industrial, i en els anys successius aprofundia la seva adaptació al règim i la patronal, empenyent als seus votants al PSOE i arribant al 82 amb 4 diputats.

Això va dur al PCE a formar IU en 1986, que amb Anguita va recuperar un espai d'esquerra que la política propatronal del PSOE i la seva entrada en l'OTAN, permetia traduir en 21

diputats en el 96. Després del fracàs del *sorpasso* en les següents, Fruits impulsava una altra volta de rosca a la dreta amb el pacte amb Almunia, i es reiniciava la reculada fins a arribar a la situació d'avui.

Tot aquest procés ha tingut un sol fil conductor: la negació del que va anar la raó de ser dels PCs, la revolució russa d'octubre, i amb això tractar infructuosament d'omplir l'espai de la socialdemocràcia que ocupa històricament el PSOE. La seva millor expressió, IC a Catalunya, que converteix en realitat les aspiracions de Llamazares, i com part del tripartit català, es mostra com partit d'ordre, sense cap diferenciació amb el PSC.

La refundació d'IU o l'ala esquerra del PSOE

La proposta contempla: "... Conversió del PCE en una Fundació... Reforçar la imatge del nou partit com força estatal i cohesionada,... Donar suport a il·legalització dels grups vinculats a ETA i qualsevol diàleg amb ETA, rebutjar el mal cridat "principi d'autodeterminació" dels territoris espanyols (l'autodeterminació és un terme aplicable a territoris colonials o ex colonials, però no als d'un país com a tal, en aquest cas seria equivalent a "secessió" i és inadmissible)... Reconversió ideològica-identitària com partit republicà i progressista, no-nacionalista i independent... Ruptura de tots els pactes amb el PSOE *si no hi ha reforma electoral...* Programa... que pari esment a les principals preocupacions de la població expressades en les enquestes... Replantejament programàtic de qüestions referents a la grandària eficient del sector públic..." Tot això basat en les enquestes del CIS que situen a un 7,6% de la població d'esquerra, un 27,5% d'esquerra moderada i un 31,9 de centre... (La refundació republicana d'IU. Andrés Carmona, candidat per Ciudad Real. 16/03/08). La conclusió és clara: girar a la dreta per a disputar-li votants al PSOE. O el que és el mateix, empènyer a votants i militants, com en totes les crisis anteriors, cap al PSOE.

Un camí que no és distint al del

PC Italià amb la seva dissolució en propostes com les de l'Olivera, per a acabar... donant suport a Prodi. Un camí que ja van tractar de recórrer el 80% de delegats del congrés del PCE que a principis dels 90 proposaven la dissolució del PCE, atrapats en la lògica que si amb el mur queien els objectius que els van donar identitat, l'organització queia amb ells.

La refundació del PCE

La exacerbació de la política electoralista d'IU per a frenar la seva ensorrada han dut a aliances de tot tipus –inclòs el PP-, i a una carrera desesperada per la multiplicació de les llistes sense un projecte comú. És recolzant-se en fets com aquests –que han dut a dimissions per mal ús de diners públics-, que un sector del vell PC pretén renéixer de les seves cendres. No obstant això, aquest camí té dues variants que poden acabar en una si el balanç no arriba a les arrels. La primera, que segueix renegant d'octubre, pot reflectir-se en la crisi permanent del PC Francès, perquè el problema de fons és que per a preconitzar la reforma del capitalisme no arriba amb afirmar una o altra variant organitzativa, sinó tenir propostes polítiques diferents a les de la socialdemocràcia.

Una altra és la del sector que va seguir en el PCE quan sortís Ángeles Maestro –a la qual molts reivindiquen- i té coincidències amb el PCPE i la cridada refundació comunista, que reivindica la revolució d'octubre. Però això, inevitablement, duu al balanç del que va anar el stalinisme que va ser qui va prendre en les seves mans el fruit de la revolució i va impulsar la restauració capitalista, mentre en política exterior impulsava els fronts populars. Perquè les arrels de la burocratització són profundament polítiques, i, o se superen amb el balanç, o ja la història donarà compte d'elles. És d'esperar que aquests companys ho facin doncs l'alternativa que precisen els treballadors i els joves, també hauria de comptar amb ells.

Mª Esther del Alcazar
Barcelona

Ecologistes de debò?

Així resaven cartells electorals de IC. Però l'actuació del Conseller de Medi ambient de la Generalitat, Baltasar -de IC-, ha tornat a posar a aquest partit en la picota amb la proposta d'un transvasament del Segre per a l'àrea metropolitana de Barcelona. Fins i tot el govern del PSOE els ha denegat autorització per a fer-lo i per més que Saura digui que els han traït doncs havien acordat "no formular públicament el tema" fins a després de la celebració de les eleccions generals del 9 de març, el pacte de silenci encara els deixa més en dubte. Tot sembla indicar que IC segueix desfullant la margarida dels seus lemes electorals i igual que amb Saura, a cops de repressió, va arrencar el de "esquerres, de debò", ara Baltasar amb el transvasament desmenteix allò de "ecologistes, de debò".

El problema de fons de l'aprofitament de l'aigua, necessàriament ha d'abordar el de l'agricultura que representa el 73% del consum d'aigua de Catalunya. Un altre 18% és consum domèstic i el 9% restant industrial. Com sigui que els dos últims es concentren en l'àrea metropolitana, la proposta d'un transvasament incentiva l'enfrontament territorial i la dicotomia camp-ciutat.

No obstant això, vegem com es reparteix el consum en l'àrea metropolitana, perquè el transvasament -que costaria de l'ordre de 20 milions d'euros- es presenta només amb l'objectiu d'evitar talls d'aigua domèstics a partir del 1 d'octubre, i com a màxim fins a 2009 quan s'acabin les obres de la desaladora d'El Prat de Llobregat. Amb el mateix objectiu es preveu el transport amb bucs cisternes des de Tarragona, des de la desaladora de Carboneres (Almeria), i CIU insisteix en la seva proposta del transvasament del Ròdano. Només que les xifres no quadren.

La desaladora del -Prat a la qual substituiria el transvasament del Segre- garantirà 60 hm³ anuals, el que diuen representarà el 20% del consum d'aigua de l'àrea metropolitana -Barcelona i 32 localitats properes-. Si això és així, el consum total seria d'uns 300 hm³. Però en aquests dies han informat que el consum per habitant i dia en la ciutat de Barcelona és de 109 litres (0,109 m³) i duria a que els 4,5 milions de persones de l'àrea metropolitana, consumissin de l'ordre de 179 hm³. Si per a consum domèstic només fa falta això encara sobren 60 hm³ abans de precisar l'aigua del Segre o de la desaladora, abans de parlar de talls.

Les coses comencen a canviar quan es mira l'efecte d'una de les polítiques estrella del tripartit municipal de convertir Barcelona en ciutat de serveis i centre turístic. Perquè aquesta política ha dut a triplicar el consum d'aigua dels establiments comercials entre el 2001 i el 2006, concentrant a Barcelona 463 hotels dels 1046 de la província. El turista mig a Espanya consumeix -precisament en els mesos més secs- 440 litres diaris d'aigua, que arriben a 880 litres en els hotels de luxe. Doncs bé, l'any passat van seguir incrementant-se els llits disponibles, la majoria dels nous allotjaments van anar d'hotels de 4 i 5 estrelles, i es va cobrir el 80% de la capacitat hotelera arribant a els 7,2 milions de persones. Ja en el 2006, a Barcelona ciutat, el consum d'aigua del turisme va representar una cinquena part del total del consum humà (Societat General d'Aigües de Barcelona).

A això cal sumar una altra dada en ascens: la mitjana de consum en els habitatges unifamiliars amb piscina que ronda els 600 l. per habitant. Segons la ACA, en el 2004, havia a Catalunya 395 municipis amb un consum domèstic superior als 137 l per habitant i dia, arribant a municipis com Prats i Sansor (en la Cerdanya) amb un consum de 1.005 litres per persona i dia, però també en l'àrea metropolitana amb

Matadepera amb 341 l. (Anuari de ACA 25/2/07). Això sense entrar que bona part d'aquesta urbanització dispersa ve potenciada per un camp de golf -hi ha 35 en la província de Barcelona-,...

Aquí ve el moll de la qüestió, quan se'ns aclareix que amb les mesures d'estalvi actuals ni els plans futurs no es "va a afectar l'activitat econòmica". Això, teòricament està molt bé, si un pensa en els llocs de treball dels sectors turístic, industrial o rural que puguin quedar afectats, però indigna quan queda palesa que el que IC està volent dir és que no va a abordar els balafiaments que generen els beneficis milionaris del luxe. No planteja limitar l'aigua als hotels, que seria fàcil utilitzant els dipòsits d'acumulació que per reglamentació tenen. No planteja limitar l'aigua de boca per a les urbanitzacions a les mateixes xifres del consum urbà... i perquè no ho fa és pel que precisa del transvasament del Segre. I això no se li ha d'admetre ni ara ni en els plans d'estalvi a llarg termini, com el del 2010, que el ACA està invertint 300 milions d'euros de diners públics en infraestructures perquè les indústries utilitzin la seva pròpia aigua depurada -amb el que deixarien d'usar a l'any 58hm³ d'aigua potable, el consum anual d'una ciutat de 500.000 habitants-, fent només inversions mínimes i gaudint de l'aigua a un preu inferior a l'actual "per a incentivar el seu ús".

Qui tenen dret a usar la paraula traïció són els treballadors, però especialment els militants i votants de IC molts dels quals van donar suport a les mobilitzacions contra el transvasament de l'Ebre i avui es troben amb que el seu partit en proposa un altre. I és que per a trobar solucions sostenibles, també en el terreny de l'aigua, cal ficar mà als beneficis empresarials, o... acabar enfrontant territoris... o als veïns i tallant l'aigua.

Nacionalitzacions capitalistes als EUA i la Gran Bretanya

Socialització de pèrdues

Els EUA, mentre han superat el milió d'expedients de desnonament i la previsió és que arribin als dos milions aquest any, la Reserva Federal –l'equivalent privat nord-americà del Banc Central Europeu– ha nacionalitzat d'amagatots el cinquè banc d'EUA, Bear Stearns, que estava en una fallida no declarada. Ho han fet per la via de quedar-se els seus préstecs incobrables pagant-los com si anessin a retornar-los i prestant diners a un altre banc (J.P. Morgan) perquè el compri a preu de saldo i amb la Reserva Federal com garantia (un any abans les accions de Bear Stearns valien 150\$, el divendres 14 de març va tancar a 30\$, i el cap de setmana es va vendre a 2\$ l'acció). És el pròleg del somni que acaricia la burgesia: ser salvats de les seves fallides amb els diners dels estats. Liberalisme pur i dur per a les famílies treballadores mentre les desnonen, i socialisme per als rics. Un mes abans, el febrer, havia passat el mateix a Gran Bretanya, amb la nacionalització del banc Northern Rock per parar el pànic que feia formar-se llargues cues de clients/es a les seves oficines per retirar els seus diners, perquè estava en fallida.

Es va fent evident que, després de la incessant creació de diners del no-res des del final de la segona guerra mundial per part dels bancs centrals –sobretot el nord-americà–, dels bancs comercials multiplicant els diners per mitjà de préstecs (vegeu “coeficient de caixa” a la Wikipèdia) i l'emissió de deute de les empreses sobre la base d'expectatives de beneficis futurs que mai no van arribar a realitzar-se, ara el problema no és de liquiditat. O sigui, els bancs i fons no necessiten préstecs temporals mentre venen els paperets que diuen que tenen un valor (hipoteques, participació en empreses...), sinó que el valor dels paperets ha baixat dràsticament i per a molts no es troba comprador

a cap preu. S'està obrint pas la constatació que la crisi és de solvència, o sigui, les empreses i els bancs es comencen a trobar que no poden afrontar els pagaments que han de fer perquè són superiors als seus recursos econòmics. Cap economista burgès defensa en aquest moment el poder autocuratiu dels mercats. Preconitzen que ha d'haver-hi diners públics per salvar-los perquè no es produeixi la catàstrofe.

Mentrestant, en els últims 35 anys, en l'onada neoliberal que arrenca amb Pinochet el 1973 i la instauració del model dels economistes de l'anomenada escola de Chicago a Xile, de la dictadura argentina, Reagan, Thatcher i Bush, el capitalisme va rebaixar les condicions salarials dels treballadors/es i va començar a privatitzar els serveis i sectors públics per convertir-los en negoci. Tot acompanyat d'una desregulació financera els resultats de la qual estem veient.

Amb la caiguda de la URSS i la restauració capitalista als països de l'est i la Xina i la liberalització índia, entre 1980 i 2005 es va quadruplicar la força de treball present al mercat global capitalista. El capitalisme va posar a competir les diverses classes obreres, diferents sistemes fiscals, normes mediambientals i sistemes de protecció social i sanitària, per forçar-los a la baixa.

L'automatització i informatització aplicada pel capitalisme va ser també un factor que va pressionar a la baixa la capacitat de negociació dels treballadors/es.

Primer als EUA i després en altres països, van aparèixer els “pobres amb feina”. Tenir un feina i un salari ja no garantia els diners suficients per viure. L'ofensiva contra els sindicats va prendre el model que el treball havia d'abaratir-se prou com per arribar a la plena ocupació. Bé,

a la plena ocupació no s'hi va arribar ni jugant amb l'estadística, en canvi els salaris i condicions laborals van empitjorar. El crèdit va permetre enviar els problemes cap al futur i ara s'està arribant a aquest futur. Només que s'assembla a un passat molt anterior. Arribem a un futur en el qual el pes de la llei s'aplica al treballador/a endeutat o al treballador/a que lluita, mentre sectors burgesos delinqüents financers són salvats amb diners dels treballadors/es.

Els treballadors i treballadores paguem la major part dels impostos que recapta l'Estat i la major part dels seus diners no s'acaba emprant en fins socials, paguem per l'especulació amb béns i serveis bàsics com l'habitatge i els aliments que ofeguen les famílies. A la zona de Barcelona ja es paguen 180 euros/mes per poder viure en una balconada, 200 euros/mes per un llit i 300 euros/mes per una habitació. Paguem amb la inflació que resulta de l'emissió de dòlars i euros per lliurar-los als financers culpables. També paguem amb l'augment de l'atur, amb els deutes, amb la privatització del sector públic, patrimoni pagat amb la plusvàlua de generacions de treballadors/es. Paguem les invasions imperialistes amb les nostres vides i les d'altres treballadors i treballadores.

A l'Estat espanyol els governs estatals i autonòmics continuen amb la seva retòrica de l'eficiència de l'empresa privada i a favor de la privatització mentre ha començat la nacionalització dels grans bancs mundials privadíssims. Mentre disminueixen els ingressos de les administracions per efecte de la crisi (alguns estats dels EUA i ajuntaments de l'Estat espanyol ja es troben en fallida no declarada) es preparen les opinions públiques pel “rescat” del sector financer. Això significa traslladar les fallides al sector públic i a la inflació, mentre els respectius pressupostos “de Defensa”, que a l'Estat espanyol representa el 2,4% del PIB (més del doble de la quantia anual dels fons europeus) no només no desapareixen sinó que s'amplien.

Els nostres interessos com treballadors i treballadores no tenen res a veure amb aquestes “solucions”.

Falten poc més de tres mesos

Trobada Llatinoamericana i caribenya de Treballadors

La Central Obrera Boliviana (COB), la Coordinació Nacional de Lluites (Conlutas del Brasil), Batay Ouvriye d'Haití i la Tendència Clasista y Combativa (TCC) de l'Uruguai van llançar la convocatòria per celebrar una Trobada Llatinoamericana i Caribenya de Treballadors, els dies 8 i 9 de juliol de 2008, a Betim (Minas Gerais, Brasil), amb la consigna "Moltes Veus. Una Sola Lluita". Sobre la base que a diversos països (Argentina, Paraguai, Perú, Equador, Costa Rica, etc.) s'estan produint riquíssims processos de reorganització sindical i de naixement de noves direccions, encara que la majoria d'ells ho fan de forma dispersa, sense una expressió organitzativa que els unifiqui nacionalment. La Trobada pretén construir un programa de lluita comuna per tots els països llatinoamericans i caribenys, que inclogui punts centrals de la lluita antiimperialista, de les reivindicacions obreres i populars i de la lluita contra les polítiques dels governs del continent. Organitzacions i corrents de diferents països comencen a afegir-s'hi

Paraguai. El 10 de novembre passat al Paraguai es va celebrar la Trobada Nacional de Treballadores i Treballadors convocat per la Mesa Coordinadora Sindical. Van assistir-hi 155 dirigents i activistes sindicals -94 treballadors i 61 treballadores- representant 47 sindicats, dels quals 22 pertanyen al sector públic, 19 al sector privat i 6 al sector de treballadors autònoms.

Perú. La Coordinadora de Bases en Lucha es conforma com una tendència de la CGTP, la principal central sindical peruana, i l'encapçalen importants dirigents sindicals, com és el cas del company Rony Cueto, dirigent dels treballadors miners subcontractats de l'empresa Shougang de Marcona, una mina amb una forta tradició de lluita al país. Aquesta coordinadora va prendre com a pròpia l'organització de la Trobada Llatinoamericana al país i, per això, va fer una Pre-trobada en la perspectiva de treball cap a una Trobada Nacional i d'impulsar el procés de reorganització de la classe obrera.

Van participar-hi en total 80 companys, dels quals més de la meitat eren treballadors i dirigents, que van representar o van venir de 20 bases sindicals. L'altra part la forma venen militants d'altres partits com Uníos, LS, Integración Obrera, Grupo Arguedas i el PST. De les

bases sindicals, en destaquem els sectors en lluita: les tèxtils Topy Top, Star Print i ICADIE-Disseño y Color que estan en mobilització permanent enfrontant-se als acomiadaments massius (són algunes de les empreses més importants del sector), el nou sindicat d'externalitzats de Telefónica (amb mil afiliats i una base per organitzar de més de set mil només a Lima), el sindicat

d'obers externalitzats d'Aigua Potable (més de mil afiliats), el Frente de Trabajadores de Construcción Civil i d'altres indústries de Lligui-Vitarte (organització de desocupats que agrupa més de 500 obrers i les seves dones organitzats en comitès en nou barris d'un dels districtes més obrers de Lima), dos sindicats combatius del sector salut, Hospital del Niño i Hospital Hipólito Unanue, dirigents de Quebecor (la indústria gràfica més gran de Lima), el sindicat de No Personales de la universitat de San Marcos (més de mil treballadors), el sindicat combatiu de Celima, representants de la Confederación Nacional Agraria, Sercolima-Shougang...

Veneçuela. En aquest país hi està havent un important procés de reorganització arrel dels atacs recents de Chávez a l'organització autònoma de la classe obrera. L'esdeveniment més significatiu d'aquesta reorganització ha estat la Trobada Petrolera del 20 de febrer, contra l'acomiadament de Chirino de PDVSA, contra els atacs de la transnacional Exxon-Mobil a l'empresa i en defensa de la nacionalització de totes les petroleres al país. La Trobada va comptar amb prop de 350 activistes i dirigents sindicals i va resoldre convocar una Trobada Nacional Obrera i Popular pel 19 d'abril que, segurament, haurà de reflectir la lluita contra la repressió als treballadors de Sidor (vegeu el Correo Internacional).

L'actualitat de l'escala mòbil

Ara mateix torna a plantejar-se la necessitat d'una política clara perquè la crisi no caigui sobre els treballadors i treballadores, que són els que han produït realment els grans beneficis que aquests anys han exhibit les multinacionals. Precisament aquests beneficis són els que han de servir per contrarestar els efectes de la crisi sobre els i les treballadors i les capes populars. La lluita per la reducció de la jornada laboral sense reducció de salari, pel repartiment del treball entre la mà d'obra existent, i l'ajust dels salaris a l'increment dels preus, passen a ser una de les claus d'aquesta política. És el que anomenem ESCALA MÒBIL DE SALARIS I HORES DE TREBALL, una reivindicació que posa en qüestió la viabilitat del capitalisme com a sistema econòmic capaç de solucionar els problemes de la humanitat.

Entre les notícies de la crisi econòmica, conjuntament amb el seguit de privatitzacions, l'augment de l'atur, la retallada de drets laborals i sindicals i les pujades de preus, reapareix l'amenaça de més reestructuracions a la indústria. Els diaris han anunciat reduccions de personal a escala global a les empreses més importants de l'automòbil (General Motors, Opel, Renault...). El fet que aquestes

mesures no s'anunciïn només al nostre país demostra que l'actual procés de "reestructuració" és una part conscient d'un pla global imperialista. En paraules de la LIT-QI, el nostre partit mundial: "... És una part, però una part important, de les respostes de l'imperialisme a la crisi que porta a una retracció de la producció i a la caiguda de la taxa de guany. Un dels aspectes d'una política general de l'imperialisme per

aconseguir amortir la crisi i obtenir una mica "d'oxigen" per endarrerir una gran crisi econòmica, base material d'un procés revolucionari. Aquestes mesures no reverteixen la tendència general de crisi de l'imperialisme, el seu objectiu és atenuar-la. La seva aplicació passa a ser més necessària en aquest moment particular que hi ha clares senyals del començament d'una crisi econòmica mundial."

Prolongacions de jornada i augments de productivitat, increment d'hores extres, baixada de salaris, es complementen amb EROs i deslocalitzacions. Ens arrabassen les conquestes d'anys de lluita, retallen els drets laborals i sindicals, creix la desocupació... perquè els beneficis de les grans empreses tornin a augmentar. Aquesta política d'ajustament, amb diferents noms, és la que fan els governs i les patronals a tot arreu i compten per aplicar-les amb el suport incondicional i el sosteniment polític i ideològic de la burocràcia sindical i de les direccions traïdores del moviment obrer.

Amb aquest panorama, els treballadors de la General Motors de São José dos Campos, al Brasil, i el seu Sindicat, membre de la Coordinació Nacional de Lluites (CONLUTAS), acaben d'aconseguir una victòria impressionant, amb el rebuig majoritari a les propostes de precarització de la feina i al Banc d'Hores (acumular les hores extres realitzades per descomptar-les de la jornada i no pagar-les), tenint com a contrapartida la possibilitat de 600 nous llocs de treball -amb salari inferior, subvencionats i d'un any de durada).

Davant d'això l'empresa ha constituït un suposat FRONT EN DEFENSA DE L'OCUPACIÓ que agrupa empresaris (de la construcció civil, comerç i indústria), la cambra municipal, l'alcaldia i l'església, i que compta amb el suport de la CUT i de FORÇA SINDICAL. Anuncia que presentarà una nova proposta de reestructuració i buscarà el suport de la comunitat abans de sotmetre-la als treballadors. La patronal treballa fins i tot amb la hipòtesis de fer un plebiscit a la ciutat. Els seus

arguments no sonen nous: els metal·lúrgics de la GM només defensen els seus privilegis... El Sindicat Metal·lúrgic i la CONLUTAS s'han pres seriosament a tot el Brasil la confrontació amb el pla de la multinacional i els seus aliats, en defensa de la REDUCCIÓ DE LA JORNADA DE TREBALL SENSE DISMINUCIÓ DE SALARI per combatre la desocupació, resguardant els drets dels treballadors, i exigint al govern de Lula que presenti una llei en aquest sentit. La campanya ha començat a obtenir suports en altres grans fàbriques metal·lúrgiques, on sectors de treballadors de base ja són solidaris amb la lluita, en contra dels seus dirigents.

Com a part de la campanya es va aprovar dirigir una carta a les famílies dels obrers de la regió, explicant la proposta; el Sindicat va editar un butlletí específic per altres plantes de la GM, distribuït amb ajuda de la CONLUTAS. També van editar, al costat d'altres sindicats de CONLUTAS i de la INTERSINDICAL, un butlletí específic per als metal·lúrgics d'altres bases, i es proposen fer arribar la campanya als mitjans de la ciutat, utilitzant la ràdio i la televisió.

La LIT-QI impulsa una campanya internacional que consisteix en aprovar mocions de solidaritat de sindicats, seccions sindicals, comitès d'empresa, organitzacions...

Les mocions han d'esmentar el "SUPPORT A LA LLUITA DELS TREBALLADORS DE LA GENERAL MOTORS DE SÃO JOSÉ DOS CAMPOS EN DEFENSA DE L'OCUPACIÓ SENSE REDUCCIÓ DE DRETS (ELS DRETS NO SÓN PRIVILEGIS) I PER LA REDUCCIÓ DE LA JORNADA SENSE REDUCCIÓ DE SALARIS", i s'han d'enviar a:

comunicacao@metalurgicosjc.org.br
orgbase@sindmetalsjc.org.br

Luca Gómez-Pintado

+ Info
www.emdefesadosdireitos.com.br/
Web de Conlutas:
www.conlutas.org.br/

La Universitat contra el procés de Bolonya (I)

Vam entrevistar a Marina, membre del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i del Comitè de Vaga de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Per raons d'espai, publiquem ara la part de l'entrevista referida a les últimes mobilitzacions, reservant per al pròxim LI la segona part, relativa a les conseqüències de l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES), conegut com procés de Bolonya.

Lluita Internacionalista. Es va fer una ocupació de facultats que es va acabar amb una càrrega dels Mossos. En pots fer cinc cèntims?

Marina. La Universitat Autònoma de Barcelona té plans pilot des de fa quatre anys, des de llavors els estudiants estem duent una recopilació d'informació i una lluita paral·lela de denúncia de l'EEES i la seva aplicació (amb total desinformació i sovint sense tenir en compte l'opinió dels i les estudiants). Aquest any, però, les coses s'han començat a accelerar per la imminència de la "necessitat" d'aprovació dels plans d'estudi en el format de l'EEES (ja que han d'estar preparats per la seva aplicació el 2009-2010). Sota aquesta lògica i veient la falta de democràcia que ha comportat tot aquest procés es va dur a terme una tancada a la facultat de lletres de la UAB per demanar una taula de negociacions amb el Rector Lluís Ferrer on se li demanaria (en el supòsit que hagués accedit a negociar) que informés del dèficit que arrossega la UAB i la seva falta de recursos (informació pública i escrita per la comissió d'economia de la UAB) i que, conseqüentment demanés la paralització del procés a la UAB fins a disposar del suficient finançament públic per tal de dur a terme la reforma i que s'obris un debat participatiu i realment democràtic sobre el Procés de Bolonya. Davant de les demandes dels i les estudiants el Rector va enviar un "mediador" (Martí Marín,

antic adjunt del vicerector d'estudiants) i després d'unes hores la seva resposta que "ja dialogariem amb els cossos policials" deixant entrar els mossos d'esquadra a la universitat i autoritzant una càrrega policial enfront una setantena d'estudiants concentrats pacíficament (asseguts a terra i amb les mans enlaire) davant les portes de la facultat. El resultat va ser una trentena de ferits, un trau al cap i un parell de braços trencats.

Alguns, després de veure les imatges van afirmar que aquesta brutalitat no es veia des de l'època dels grisos. Però els fets es van veure agreujats per dues sospitoses apagades de llum al campus de la facultat just en el moment de la brutal càrrega. A més a més, els Mossos d'Esquadra van fer fora la premsa de dins de la facultat de lletres mentre treien els estudiants de dins dels quals es van veure intimidats pel mateix cos policial i la seva brigada d'informació encarregada de fer els fitxers polítics. És veu que ara els estudiants som terroristes i que la única via de "diàleg" són les porres.

Després d'això l'adjunt del vicerector d'estudiants (Martí Marín, que va veure tots els fets de primera mà va dimitir davant la brutalitat dels Mossos d'Esquadra i la falta de diàleg per part del Rector), pel que fa al Lluís Ferrer encara esperem explicacions d'aquell dia.

LI. El dia 6 de març es realitzava una manifestació conjunta d'estudiants i de conductors i conductores de TMB.

M. Durant aquella setmana es van dur a terme diverses accions de denúncia, d'una banda de la càrrega policial a la facultat de lletres i de l'altra contra el procés de Bolonya. El dia 6, doncs, estava encaminat a la protesta contra Bolonya, per aturar-la alhora que per a la derogació de la LOU (marc específic de la reforma a nivell de l'Estat espanyol). En aquella concentració convocada per la Plataforma Mobilitzadora en Defensa d'una Universitat Pública (PMDUP)s'hi van sumar els i les

conductores de TMB amb la reivindicació de dos dies de descans setmanals. De fet ho vam valorar molt positivament per la conjunció de lluites col·lectives.

LI. A finals de març es reunia a Barcelona la Conferència Europea de Rectors per l'aplicació dels plans de Bolonya. Paral·lelament es reunien unes jornades alternatives.

M. A finals de març i just després de la setmana de lluita del 6 de març i dels fets de la facultat de lletres de la UAB, es va celebrar la conferència europea de rectors a la UB, que compartien les experiències de cada universitat.

Durant la inauguració es va dur a terme el bloqueig de l'entrada de la sala on es reunien per denunciar una conferència on els alts càrrecs de les universitats havien de decidir el rumb del procés de Bolonya, una vegada més sense els i les estudiants. El bloqueig va durar una hora aproximadament, alhora que dos estudiants es despenjaven de la façana de l'edifici històric amb una pancarta que deia: "Lluís Ferrer dimissió. La repressió no ens aturarà". Paral·lelament a aquestes accions es duia a terme un contrafòrum a la UB situada al Raval on s'informava sobre el procés de Bolonya, les seves conseqüències i s'obria un espai de debat sobre el futur de l'educació.

D'aquesta manera dos dels objectius es va aconseguir: obrir un espai de debat (negat per part de les institucions) i l'aturada de la conferència de rectors, encara que només va durar un dia ja que

(segueix a pàg 14)

Amb les lluites!

Unes quantes mesures urgents d'un Pla Obrer contra la crisi*

Contra els EREs , acomiadaments i deslocalitzacions.

Defensa de tots els llocs de treball i de les condicions salarials i laborals.
EREs No.

Defensa dels llocs més inestables: precaris a fixos.

Democràcia obrera. Cal que tots i totes fem nostres la lluita amb assemblees decisòries que controlin els plans de lluita i qualsevol negociació.

Unim les lluites. Convertir cada conflicte en un problema social i polític.

Nacionalització sense indemnització sota control dels treballadors de les empreses que volen tancar.

Contra l'atur.

Obra pública sense subcontractes i amb sous dignes.

Prohibició de fer hores extres. Conversió en llocs de treball. Reducció de jornada sense reducció de sous.

Escala mòbil de les hores de treball: repartim la feina per tenir feina tots i totes.

Subsidi d'atur indefinit.

Contra la carestia de la vida:

Control de preus dels productes bàsics.

Clàusules de revisió a tots els convenis.

Unir la lluita obrera com a consumidors/es amb la lluita dels productors/es del sector primari.

Prou especulació d'intermediaris.

Sou i pensió mínima de 1200 euros.

Habitatge.

Cap desnonament. Moviments de

barri i sindical per aturar-los. La política de xecs d'ajuda al lloguer no té com a finalitat ajudar als joves, sinó mantenir els beneficis dels propietaris.

Expropiació de l'habitatge per posar-lo a lloguer amb preus assequibles. Hi ha molt d'habitatge buit destinat a l'especulació i que manté els preus alts.

Despenalització de l'okupació.

Aturar la política de privatitzacions de serveis

La política de xecs és una política de privatització. Xecs, no! Serveis públics, sí!

Ni privatitzacions ni internacionalitzacions de serveis.

Gestió directa.

Mobilització de treballadors/es afectats/des i usuaris/àries en defensa dels serveis públics: sanitat, educació, transports...

Organització i lluita

Crida a joves, immigrants/des i a tots i totes a organitzar-nos en els sindicats de classe, per conformar una oposició a la burocràcia sindical.

* Aquestes mesures urgents formen part d'un programa més desenvolupat de Lluita Internacionalista que pots trobar a la nostra pàgina web.

Conflicte a TMB. S'ha convocat vaga indefinida.

L'extensió de la lluita és la clau

El dijous 19 de març l'assemblea de conductors/es en vaga va rebutjar per tramposa la proposta de l'empresa i va votar per pràctica unanimitat la convocatòria d'una vaga indefinida a partir del 15 d'abril. El suposat descans de dos dies que ofereix TMB significaria "augmentar la seva jornada diària en 41 minuts", els obligaria a treballar 10 dies seguits, es quedarien sense 13 descansos en cap de setmana que ja tenen i perdrien 200 euros al mes, perquè una part de les actuals hores extres obligatòries es convertirien en hores ordinàries (veure <http://comitedescansos.blogspot.com/>)

La patronal s'ha enrocat i comença a preparar la contraofensiva aprofitant les direccions sindicals de CCOO, UGT i SIT. Ara CCOO i UGT volen aprofitar aquests dies per afeblir la resposta del 15 i parlen de convocar un referèndum per qüestionar les assemblees. És paradoxal que uns sindicats que no acaten les decisions de les assemblees i que tampoc van acatar la decisió del seu propi referèndum en el conveni, ara intentin presentar-se com els campions de la democràcia. Quan les direccions burocràtiques poden, negocien sense consultar ningú, que

és gairebé sempre. L'objectiu del referèndum no és cap altre que dividir i enfrontar els treballadors, debilitar la vaga i permetre una nova campanya mediàtica de la direcció de TMB i de l'Ajuntament per desacreditar la lluita dels conductors/es i, per poc bé que pugui sortirlos la maniobra del referèndum, preparen un augment de la repressió patronal i policial. **Aquesta és la responsabilitat que prenen en les seves mans les direccions burocràtiques.**

La clau de l'èxit de la vaga indefinida no és en els efectes materials i econòmics de la vaga sinó en el seu impacte social, i per aconseguir-ho és fonamental la capacitat d'extensió a altres sectors. **Començant pels sectors més pròxims, amb el metro que també és de TMB i és l'altre pilar bàsic del transport de la ciutat i on CGT és el sindicat majoritari. La CGT ha anunciat que es cridarà tot el transport a la vaga si hi ha acomiadaments de conductors. Està bé, però amb prop de 50 expedients i diverses denúncies policials no caldria buscar una aturada, encara que fos parcial, coincidint amb els primers dies de vaga indefinida? Creiem que sí, que com a mínim s'hauria d'intentar.** Els treballadors/es del Metro comencen la negociació de conveni, el sector de treballadors/es de Senyals i

Comunicació ja han fet unes quantes jornades de vaga reclamant la re-classificació. La confluència, encara que fos amb una aturada parcial, entre metro i autobusos seria probablement determinant pel desenllaç del conflicte.

La resta de transports de la ciutat, amb Ferrocarrils de la Generalitat i les línies de rodalies Renfe,

haurien de ser també objectius prioritaris de l'extensió, amb mesures de suport a la vaga de conductors. També els treballadors/es de l'Ajuntament de Barcelona comencen negociació de conveni i tenen al davant la mateixa patronal. Els estudiants/es de la universitat segueixen la lluita contra el pla de Bolonya i ja els dies 5 i 6 van sortir als carrers de Barcelona. Fer confluïr les lluites és el camí.

L'objectiu patronal no és tant no acceptar els dos dies, probablement l'empresa estarà disposada a pactar-los en el pròxim conveni, sinó que volen escarmentar els treballadors/es per haver sortit del marc establert pels sindicats burocràtics i, en particular, decapitar la direcció de CGT i ACTUB. En el resultat de la lluita dels conductors/es de TMB ens hi juguem molt tots i totes: per trencar la política desmobilitzadora de les direccions sindicals de CCOO i UGT que comporta permanents retrocessos de les condicions laborals, per recuperar el sentit que junts/es tenim la força, per recuperar la capacitat de decisió dels treballadors/es a les assemblees, recuperar la democràcia obrera i enfortir una organització alternativa sindical. Pels conductors/es el centre de la lluita continuen essent els dos dies, encara que la retirada de tots els expedients ha de ser condició per arribar a un acord amb l'empresa.

Però el centre de la solidaritat ha de ser la defensa dels companys/es i la denúncia de la repressió policial i empresarial contra els treballadors/es. Per això fa falta una resposta massiva de solidaritat amb l'enviament de comunicats de suport abans del començament de la vaga indefinida.

*Josep Lluís del Alcázar
Barcelona*

Girona

NO A LA MAT!

PSC, ERC i ICV-EUIA venuts a les multinacionals

La Plataforma NO A LA MAT (Molt Alta Tensió) va convocar el 30 de març una manifestació contra la línia de 400 KV. La mobilització va ser molt nombrosa, hi van assistir 18.000 persones que demostraven clarament l'oposició al projecte de la línia. Cal fer esment de la presència de molts col·lectius agrupats per pobles i de persones (entre ells molt alcaldes) provinents de la Catalunya del Nord – 3500 persones-, que amb la seva lluita han unit els dos costats del Pirineus. La resposta popular va ser molt positiva.

En tot moment la campanya ha qüestionat el model energètic dels governs espanyol i català que afavoreix les grans companyies multinacionals. Les paraules al setmanari La Directa (2-04-2008) de Xavier Llorente, portaveu de la Plataforma, fa evident quina ha estat i és l'actuació del govern tripartit: ***“tenim un govern absolutament entregat als interessos de les grans multinacionals elèctriques. No és gratuït que l'actual director general d'Energia de la Generalitat de Catalunya sigui A. Maura que, fins ara, era el màxim responsable de l'àrea tècnica de Red Eléctrica de España. (..) La crítica va dirigida a tots els partits que estan formant part del govern, uns per activa i als altres per passiva. (...)”***. ERC i ICV-EUIA actuen de la mateixa manera com ho han fet en els altres temes (Túnel de Coll de Bracons, Transvasament del Riu Segre, ...), amagar el cap sota l'ala i traïr la classe treballadora.

La Plataforma No a la MAT exigeix que es constatin les necessitats reals de manera imparcial i no les necessitats de les grans multinacional, veure quines alternatives hi ha i fer un debat democràtic i amb la participació del poble.

Lluita Internacionalista va ser present a la manifestació, en la qual es va trobar a faltar la crítica al govern català per part de l'organització, ja que en el recorregut no es va fer cap aturada a les seus de la Delegació del Govern de la Generalitat ni a la Subdelegació del Govern de l'Estat, ni tampoc es van llegir les adhesions. Cal continuar les mobilitzacions per aturar el projecte. Fora la MAT!

Miquel Blanch.
Girona

Més problemes i cap solució

Biocombustibles:

Els experts ens han anunciat que estem arribant al zenit de la producció de combustibles fòssils. Això no vol dir que ja s'hagin esgotat les reserves que hi ha, sinó que la seva extracció serà cada vegada més difícil i la quantitat disponible anirà minvant. Aquests advertiments han estat menyspreats per part dels capitalistes que només es plantegen l'increment dels seus beneficis any rera any.

Ara és una entitat com el Citybank que va publicar a finals de febrer un informe en què parla de “dificultats genuïnes” per augmentar la producció de petroli, especialment després del 2012. Encara que en els propers quatre anys s'iniciaran aproximadament 175 nous projectes d'extracció, això no comportarà un increment net, ja que aquestes noves extraccions serviran per compensar la davallada en altres zones.

Des de molt sectors es parla de la necessitat d'un desenvolupament que no posi en perill la supervivència de bona part de la humanitat. Per aconseguir-ho creuen que el camí és fer crides als governs i a les grans multinacionals, és a dir, als governs imperialistes i al gran capital, perquè “humanitzin” el capitalisme. Però com nosaltres hem dit sempre, això no és possible, tots els problemes derivats de l'actual model econòmic només es podran solucionar amb la derrota del capitalisme.

Obtenir biocombustibles es transmet a la població com una solució ecològica i sostenible al problema de la mancança futura de combustibles fòssils. Això fa que molta gent cregui que és un bon pas que els governs marquin l'obligació d'utilitzar-ne.

Però és necessari fer una anàlisi de la viabilitat de la proposta i saber què s'hi amaga realment, ja que pel gran capital, i per tant pels governs el defensen, només és possible un creixement continu de la producció i dels beneficis.

La facilitat de comunicació que proporcionen les noves tecnologies i la millora del transport han permès a les grans multinacionals canviar el model de producció. Per incrementar la taxa de benefici han optat per portar-la a zones on la mà d'obra és més barata i pateix més explotació. La Xina, i en menor mesura l'Índia, s'han convertit en la seva “fàbrica” principal.

Aquest procés comporta un increment en la demanda d'energia per a la producció i per al transport. Aquest increment del cost energètic ja no es pot aconseguir amb un increment de l'extracció de petroli o de gas.

Els països de l'OPEP es neguen a incrementar la producció, i l'intent dels EUA de controlar directament les reserves de petroli (guerra de l'Iraq) no ha donat els fruits que esperaven.

Davant d'aquesta realitat, els governs de les grans potències com els EUA i la UE han iniciat projectes de diversificació dels combustibles i d'utilització dels biocombustibles. Així doncs es plantegen la construcció de plantes de producció de biocombustibles, a partir de diversos cereals, i una campanya a favor de l'increment en el seu consum.

No és possible la substitució dels combustibles fòssils per biodièsel procedent de diverses llavors

La pregunta que ens hem de fer és: ¿es pot produir prou quantitat de cereal i altres plantes per poder alimentar tota la

no són una energia alternativa

població mundial, assegurar el manteniment dels ecosistemes i la biodiversitat, i a més produir prou biodièsel per substituir el petroli com a combustible? La resposta a aquesta pregunta per part de tots els estudis realitzats per experts en la matèria és clara: NO.

En aquest moment la producció mundial de cereals tot just pot alimentar tota la població mundial. Hom es podria preguntar si és possible que es produeixi a curt termini un increment en la seva producció. Els estudis ens indiquen

inundacions les que han provocat la pèrdua de moltes collites. La producció de cereals, com el blat de moro o l'arròs entre altres, necessiten grans quantitats d'aigua. Per exemple, per produir un litre de bioetanol són necessaris quasi 4000 litres d'aigua.

2.L'esgotament de les terres. La gran producció que s'ha aconseguit en els últims temps ha estat gràcies a una sobreexplotació de la terra i a l'aportació constant de grans quantitats d'adobs sintètics. Tots els estudis que hi ha ens indiquen, a

No obstant, els EUA i la UE segueixen amb els seus plans. La Comissió Europea ha ordenat als estats membres que pel 2020 el 10% del combustible que cremen els cotxes sigui substituït per biocombustible, França obligarà que a partir del 2010 totes les mesclades de combustibles portin un 7% de biodièsel.

Les primeres conseqüències de la producció de biocombustibles

En aquest moment hi ha poca producció real de biodièsel, i la major part de les plantes de producció són encara projectes. Però ja se n'han començat a notar els efectes.

1. Pujada del preu de tots els cereals. Des de l'1 de juliol, la cotització dels cereals a nivell mundial no ha parat de pujar i els seus preus han arribat a un màxim històric. Aquest increment és conseqüència directa de l'augment de la demanda de cereals per produir biodièsel.

2. Disminució de la disponibilitat d'aliments bàsics per una part de la població mundial. Els primer a notar-la són aquells amb menys recursos econòmics.

3. Concentració de grans extensions de terres per dedicar-les al monocultiu de cereals. Aquestes grans extensions estan en mans d'un nombre reduït de latifundistes o de les grans multinacionals de l'alimentació. Per tant un increment en el preu de mercat dels cereals representa un gran benefici pels grans productors.

És en les zones més riques del planeta on està augmentant la taxa de pobresa, ja que bona part dels petits camperols es veuen obligats a marxar de les terres, que passen a mans dels grans latifundistes.

Els biocombustibles, l'espoliació a favor del gran capital

El que podem dir és que la producció de biocombustible representa l'espoliació del bé més

el contrari, la perspectiva de futur, pel que fa a la quantitat global de producció de cereals, és que disminuirà.

Hi ha diversos factors que contribueixen a aquesta disminució:

1.El canvi climàtic. En els darrers anys es detecta un canvi en el règim de pluges a tot el planeta. En algunes zones hi ha menys disponibilitat d'aigua, cosa que ha comportat una disminució en la producció de cereal. No cal anar gaire lluny, a Catalunya s'ha perdut en els dos últims anys una part important de la producció; i llocs que eren les grans reserves com l'Est dels EUA o Austràlia han patit una gran sequera que ha significat una disminució molt important de la producció. Mentre que en altres zones han estat les grans

més, que no és possible pensar en un increment de la quantitat de sòl per destinar a l'agricultura.

Aquest només es podria aconseguir a partir de la tala de grans extensions de boscos i de selva. Això portaria més erosió del sòl, una disminució de la captació de diòxid de carboni i, a curt o mig termini, a incrementar la desertització d'aquelles zones. Com a exemple, per poder mesurar l'extensió de terra que seria necessària, un cotxe per anar només amb biodièsel necessita tota un hectàrea de terra cultivada (una hectàrea és el que ocupa un camp de futbol); o una tona de blat de moro només produeix 413 litres d'etanol

3.La urbanització de grans extensions de terra fèrtil.

bàsic per a la supervivència, que és l'aliment. A més, per poder aconseguir dominar el mercat del cereal ha d'apropiar-se de grans extensions, i això només ho pot fer amb l'opressió dels petits camperols que hi ha a la zona i amb l'explotació dels que treballen a les seves terres.

Els únics que en trauran un benefici són els grans latifundistes que dominen el mercat dels cereals i les empreses que construïran les noves refineries. Les empreses propietàries de les plantes transformadores són les que podran oferir els preus més alts. Això comportarà que una part dels cereals necessaris per a l'alimentació anirà a la producció de combustible i que el preu dels aliments pujarà i, per tant, una part del nostre sou vagi a parar a les seves mans. Això pels que encara puguin arribar a pagar, però per una part de la població mundial pot significar manca d'aliments.

*Anna Morelló
Barcelona*

(ve de pàg 9)

Universitat contra Bolonya

l'endemà un cordó policial ja rodejava la facultat i les classes havien estat suspeses. Un fet curiós: per aturar classes a la facultat de lletres (i "impedir el lliure desenvolupament de la facultat") més de 30 estudiants van rebre cops de la policia i van ser tractats de feixistes (en boca de Rafael Grasa), però si ho fan 350 rectors resulta ser legítim.

LI. Ells tenen coordinació a escala europea, i els estudiants?

M. Els estudiants també ens coordinem a nivell europeu, de fet existeixen trobades europees on ens trobem diferents sindicats d'Europa sota el nom de Fòrum Europeu d'Estudiants. Allà es posen en comú les diferents lluites contra el procés de Bolonya i s'acorden dates de mobilització europea, com és la setmana del 17 de novembre. Després de cada trobada s'elabora una declaració per a la lluita contra l'EEES, en defensa de la universitat pública i de qualitat i es traça una línia estratègica bàsica per tal de dur a terme a nivell europeu.

LI. Quins plans teniu per continuar la lluita?

M. Els plans d'estudi estan a la porta d'aprovar-se, tots els rectors i els degans estan posant presses per a la creació de comissions que elaborin aquests plans d'estudi. El problema és que tenen tanta pressa que cometem l'error de saltar-se les seves pròpies normes i utilitzen mecanismes "extraoficials" per recaptar estudiants dins de les comissions. El primer objectiu és aturar els nous plans d'estudi ja que són l'última fase del Procés de Bolonya. Mentrestant, les mobilitzacions al carrer i la difusió de la informació continuarà fent el seu efecte. Allò important és organitzar-se a través de les assemblees de facultat. L'objectiu el tenim clar: aturar la implantació de l'EEES, l'estratègia està marcada, només fa falta continuar lluitant.

Contrafòrum a Madrid

Prou de sang per petroli

Entre els dies 29 de juny i 3 de juliol se celebrarà a Madrid el Consell Mundial del Petroli. S'hi citaran les empreses multinacionals que més contribueixen a la contaminació del planeta, al canvi climàtic i a la pobresa i misèria d'una gran quantitat de pobles (especialment als països subdesenvolupats), per establir les estratègies amb vista al futur i seguir mantenint la seva dominació econòmica i política, i d'explotació dels recursos i dels pobles.

Com a còmplices de les empreses extractores i transformadores, i per no perdre la seva porció del pastís energètic mundial, també hi haurà els polítics dels principals països productors de cru. I les institucions de l'Estat espanyol, plegant-se al poder de les multinacionals, s'hi presten sense estar-se de res, està previst que sigui el rei qui inauguri el congrés.

Patrocinaran l'esdeveniment, com no podia ser d'altra manera, les transnacionals espanyoles Repsol i Cepsa, i l'eufemístic lema que han escollit per la cimera és: "Subministrant energies per a un creixement sostenible". Han convidat a participar-hi totes les universitats públiques madrilenyes per involucrar el sector més jove de la societat en les seves polítiques devastadores sota la disfressa de la sostenibilitat.

El Congrés tindrà quatre línies estratègiques: Extraccions, Comercialització i refinat, Energies alternatives i agrocombustibles, i Màrqueting i distribució.

Des dels moviments socials, sindicals i polítics s'ha convocat tots els col·lectius i persones interessades, a la celebració un Contrafòrum els dies 26, 27 i 28 de juny a Madrid, contra les formes actuals de producció energètica, l'espiral suïcida de desenvolupament i la permanent explotació dels recursos i els pobles.

S'estan portant a terme diverses reunions de coordinació, també a nivell internacional, per elaborar un calendari d'accions contra de la celebració de l'esmentat Congrés Mundial del Petroli. S'han constituït quatre comissions de treball: Difusió, Organització, Accions i Continguts, en les que estan representats els col·lectius convocants que donaran forma al que pretén ser la veu crítica d'organitzacions polítiques i socials.

Hi ha una pàgina web en construcció, de la direcció de la qual s'informarà aviat. De moment i fins aleshores, hi ha una adreça de correu a la qual us podeu dirigir per formular propostes, tallers, activitats, i totes les qüestions que interessin sobre la celebració del Contrafòrum (contracumbre-petroleo@googlegroups.com).

*Marina Castelló
Madrid*

Es dissol la Lliga Comunista Revolucionària

La Lliga Comunista Revolucionària (LCR), la històrica organització francesa de l'anomenat Secretariat Unificat (SU) de la IV Internacional acaba de fer el seu XVII Congrés, en el qual ha votat la seva dissolució per crear una "nova organització anticapitalista". Presentem a continuació un article d'Alberto Madoglio, membre de la direcció del PdAC (Partit de l'Alternativa Comunista) secció italiana de la LIT-QI sobre aquest fet.

Entre els dies 24 i 27 de gener, es va fer a Saint Denis, un suburbi de París, el XVII Congrés de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR), en el qual es va decidir, per àmplia majoria (més del 80% dels delegats), començar el procés de creació d'un "nou partit anticapitalista" i, conseqüentment, dissoldre la LCR.

No és d'avui que la LCR (així com la tendència internacional de la qual forma part, el Secretariat Unificat, SU) no és una organització conseqüentment revolucionària. Mal-grat això, no ens pot deixar indiferents el fet que la ruptura definitiva amb els últims vestigis del patrimoni polític del comunisme es produeixi el 2008, exactament quaranta anys després de la fundació d'aquest partit que, sota l'impuls del "maig francès" de 1968, va ser durant molt de temps una de les forces més grans de l'extrema esquerra mundial.

El procés que els delegats de la LCR van iniciar no és una novetat absoluta. Des de fa molts anys, en particular des de l'inici dels anys 90, amb la dissolució de la Unió Soviètica, assistim a aquestes experiències polítiques que es proposen ser la solució de la "crisi de representació" i donar propostes polítiques als problemes a què els treballadors a nivell internacional s'enfronten des de la fi de l'onada revolucionària dels anys 60-70 i després de la caiguda de

l'estalinisme.

No obstant això, cada vegada la realitat ha demostrat que aquests projectes han estat en va, perquè tenien el fracàs inscrit a l'ADN. Així va passar amb el moviment zapatista guiat pel subcomandante Marcos, que no només no va aconseguir acabar amb el domini de la burgesia mexicana, sinó que ni tan sols va aconseguir restituir la dignitat política i social de la població indígena del país. El mateix destí va tenir el projecte polític del PT brasiler, que tantes il·lusions va disseminar pel món a través de l'experiència del "pressupost participatiu" i del Fòrum Social Mundial de Porto Alegre. No obstant això, una vegada que va arribar al govern amb Lula, el PT va

demonstrar que és qui garanteix millor els interessos de l'imperialisme al subcontinent sud-americà.

Tot això per no parlar d'Itàlia, on 15 anys de propaganda del PRC (Partit de la Refundació Comunista) van acabar traduint-se en la participació directa en un dels governs més antiobrers que ha conegut Itàlia des de la fi de la segona guerra mundial.

No és només l'experiència passada el que ens fa dir que també aquest nou projecte que naixerà sobre les cendres de la LCR està destinat al fracàs: és, sobretot, una crítica a la proposta política

adoptada la que ens fa arribar a aquesta conclusió.

Si l'anàlisi que la LCR fa de la crisi de la societat capitalista i de la fallida de les organitzacions obreres tradicionals, fins i tot essent absolutament superficial, pot ser, en general, compartida; i si la presència de la reivindicació de la lluita per una societat socialista, ens podria induir a fer un judici positiu d'aquesta temptativa política, una lectura més atenta de les tesis aprovades no deixa dubte del significat liquidador d'aquesta decisió.

Primer de tot, la crida al socialisme es troba totalment deslligada de la lluita per la conquesta de l'hegemonia política dels sectors políticament actius de la classe obrera, a través d'un programa de reivindicacions transitòries que té com a fi la destrucció de l'hegemonia política, econòmica i social de la burgesia, i la substitució de la dictadura d'una minoria privilegiada per la de la immensa majoria de la població. De tal manera que aquesta crida es redueix a una referència al socialisme com un abstracte horitzó de la humanitat, que es combina amb el reformisme de la societat actual. Una combinació que sempre ha caracteritzat el reformisme i el centrisme dels dos darrers segles.

D'altra banda, la reivindicació de l'experiència de la "revolució bolivariana" de Chávez i de la seva temptativa de construir "el socialisme del segle XXI" demostra com les tesis estan allunyades del que van teoritzar i practicar els comunistes amb Marx, Lenin i Trotski i amb l'Octubre. Una confirmació dels límits estrets d'aquesta perspectiva podem trobar-la llegint la proposta adoptada sobre l'actitud que s'ha

d'assumir en les pròximes eleccions municipals, en les quals les opcions són simplement entre un possible acord de govern local amb el Partit Socialista o amb el PCF (Partit Comunista Francès). O, fins i tot, la possibilitat d'un simple suport extern a un govern local de centre esquerra, també en aquest cas, sense excloure el suport al Partit Socialista.

Sobre l'eventualitat de donar suport a un govern de centre-esquerra, els documents es limiten a dir que aquesta opció va dividir les forces anticapitalistes i antiliberals al Brasil i a Itàlia, però no diuen, de fet, que aquesta política és insostenible. Els companys de la LCR, per tant, sembla que s'inspirin en l'experiència dels seus cosins italians de l'Esquerra Crítica (o al revés) que, durant dos anys, van donar al govern Prodi un suport parlamentari determinant (recordeu les variades ocasions que els dos diputats d'aquesta organització, Cannavo i Turigliatto, van donar el vot de confiança al govern, o les innombrables ocasions que al Senat, no participant en les votacions, van contribuir indirectament a salvar el vacil·lant destí de Prodi). I que també, després d'haver trencat amb Refundació Comunista, van afirmar que avaluarien "cas per cas" si donarien suport o no a l'executiu de centre-esquerra, i per això van definir la seva organització com **"tendencialment (sic!) d'oposició"**.

Per això la proposta organitzativa de l'Esquerra Crítica s'assembla molt a la que s'ha adoptat a França. El text aprovat en l'assemblea de fundació (del desembre passat) afirma que *"el marxisme no és l'única teoria d'alliberament que tindran per referència"* i proposen la constitució d'una genèrica *"xarxa anticapitalista"* en ruptura amb tota referència al trotskisme entès com a programa marxista revolucionari actual.

La Lliga Internacional dels Treballadors, en les seves tesis per al VIII Congrés Mundial, parlava del "vendaval oportunista" per indicar el fenomen polític que després de la caiguda del Mur de Berlín va arrossegar diverses tendències del moviment obrer mundial, tornant-les directament indirecta responsables de la política antiobrera de la burgesia. A gairebé vint anys de distància d'aquests esdeveniments, aquest "vendaval" encara fa sentir els seus efectes.

Qui s'il·lusioni amb què de la crisi de l'estalinisme i de la definitiva traïció de la socialdemocràcia se'n pugui sortir amb "innovacions" político-organitzatives no assenyalen cap via alternativa per arribar a la nostra meta (l'alternativa al sistema), sinó que condemna, una vegada més, els joves, els treballadors, les dones i tots els oprimits a noves i més devastadores derrotes.

Per això la lluita per la construcció de veritables partits comunistes a cada país i d'una internacional comunista revolucionària, es torna, cada vegada més, una necessitat inajornable. Només un partit fundat sobre un programa autènticament de classe i comunista pot donar la resposta concreta, no tan sols per posar fi a l'esclavitud del proletariat, sinó també a l'opressió de gènere, al racisme, a la xenofòbia i a la devastació ambiental que una societat fundada sobre el guany posa en qüestió quotidianament.

Alberto Madoglio
PdAC, secció italiana de la LIT-QI

Gaza. Ara surten les proves.

El cop d'estat d'Abu Mazen i Bush

El número d'abril de la revista nord-americana Vanity Fair publica una sèrie de documents que demostren que Bush preparava la primavera de l'any passat un cop d'estat per derrocar el govern de Hamàs a Gaza i donar el control de la Franja a Abu Mazen (1). Aquest textos, que segons la publicació han estat autenticats per oficials nord-americans i per fonts de Fatah, revelen que els EUA estaven entrenant una força de 4.700 soldats per perpetrar el cop, mentre discutien un pla polític i econòmic per consolidar Abu Mazen al poder. La reacció de Hamàs va ser el contracop preventiu de juny de 2007, que li va permetre avortar la maniobra, però va consumir l'aïllament de Gaza.

Els documents no aporten res de nou a Palestina: Hamàs havia justificat des del primer moment el seu contracop precisament argumentant la preparació d'aquesta maniobra. La novetat és que ara es destapa això mateix des del costat nordamericà, i no des de la defensa de Hamàs (l'article el titlla d'organització islamista terrorista recolzada per l'Iran) sinó acusant Bush d'haver impulsat una estratègia fallida que ha afermat l'enemic en el poder. Gens sospitós de simpatitzar amb Hamàs, l'autor compara el resultat amb l'Iran-contra o el desembarcament de Bahía Cochinos.

L'article recull una successió de documents que es van negociar en diverses converses entre gener i març de 2007, quan les direccions de Hamàs i Fatah havien format un govern "d'unitat nacional" que va suposar una treva després dels xocs interns de desembre, en què van morir un centenar de palestins als carrers de Gaza. Davant la negativa de Hamàs a acceptar les condicions exigides per Israel i els EUA (bàsicament el reconeixement de l'Estat d'Israel, i el compromís amb els acords anteriors signats per l'Autoritat Palestina que ratificaven l'ocupació) Bush

amb Abbas va començar a preparar l'ofensiva.

El més interessant del pla dissenyat per Bush i ratificat per Abbas és el capítol 3, referent a la seguretat: "assegurar una política 'd'una autoritat, una pistola' defensada pel President Abbas, i començar a emprendre les accions necessàries contra els grups que impedeixen un alto el foc amb l'objectiu d'assegurar un control total sobre les organitzacions armades, consolidant tots els grups armats en les institucions de seguretat palestines, i en la línia dels paràmetres de la comunitat internacional". El text fa referència explícita als "compromisos de seguretat ja acordats" entre el general nord-americà Keyth Dayton y Mohamed Dahlan, home fort de Fatah a Gaza i màxim exponent de la repressió interna que es va aplicar als territoris palestins per imposar els Acords d'Oslo. En un annex, el pla preveu una transformació de les forces armades palestines en "set batallons altament entrenats en control de disturbis" formats per 4.700 membres de seguretat, a més de millorar l'entrenament i l'equipament de 15.000 policies a Gaza i Cisjordània. Tot això, amb l'objectiu de "garantir al president de l'autoritat palestina la capacitat de prendre 'les decisions polítiques estratègiques'" és a dir, trencar el govern d'unitat formant un govern d'emergència. Els EUA xifren el cost de la reforma en 1.270 milions de dòlars.

La resta del pla inclou objectius polítics per relançar les negociacions amb Israel, el trencament del govern d'unitat i la convocatòria de noves eleccions i projectes de desenvolupament econòmic per minvar el malestar de la població. I Bush arriba fins i tot a dictar la pauta a Abu Mazen en els temes interns del seu partit: permetre l'entrada de membres de la jove guàrdia en alts càrrecs de Fatah, fer eleccions al Comitè Central i "controlar" les Brigades dels Màrtirs d'Al Aqsa.

Cristina Mas. Barcelona

(1) <http://www.vanityfair.com/politics/features/2008/04/gaza200804>

Paraguai: lluita camperola

Imputat per lluitar contra la màfia de la soja transgènica

El Paraguai és el país de l'Amèrica Llatina amb més desigualtat en la tinença de la terra: el 83% dels camperols ocupen només el 6% de la superfície agrària, mentre que uns quants latifundistes mantenen a les seves mans la immensa majoria dels cultius. Els pagesos són expulsats de la seva pròpia terra per la penetració de les multinacionals, en un model de producció basat en el monocultiu de la soja per l'exportació, amb l'ús de transgènics amb potents agrotòxics que enverinen la població. Els companys i companyes del Partit dels Treballadors, secció paraguaiana de la LIT-QI, lluiten contra aquesta realitat: defensen una revolució al camp i al país per repartir la terra entre els camperols/es pobres, l'expropiació sense indemnització de les multinacionals i un model de producció diversificada, respectuós amb el medi ambient i basat en la satisfacció de les necessitats del poble. Terratinents i Estat responen amb repressió, que creix a mesura que s'acosten les eleccions del 20 d'abril. Sobre Tomás Zayas, un dels principals dirigents del moviment de pagesos que impulsa ocupacions de terra de forma col·lectiva, candidat del PT al Senat, pesa una ordre de detenció per denunciar la mort de Jesús Jiménez, de 3 anys, a causa dels agrotòxics.

La criminalització dels moviments socials al Paraguai s'agreuja amb la recent ordre de detenció del dirigent social i polític Tomás Zayas, un regidor municipal i tres camperols, imputats per "intent d'homicidi i associació criminal". Aquestes denúncies es deuen al conflicte que es desenvolupa des de fa tres anys per les intenses fumigacions amb agrotòxics que pateix la comunitat Leopoldo Perrier, de San Cristóbal a l'Alto Paraná, Paraguai. Tomás Zayas és dirigent de l'Asociación de Agricultores del Alto Paraná (Asagrapa), i de la Central Nacional de Organizaciones Indígenas y Populares, i candidat a senador pel Partit dels Treballadors a les eleccions del pròxim 20 d'abril. Asagrapa és una organització camperola que treballa en una de les

principals zones de producció de soja transgènica del Paraguai. Les comunitats camperoles d'aquestes zones viuen envoltades d'immenses plantacions de soja i estan altament exposades a les fumigacions intensives amb els agrotòxics que s'apliquen als monocultius a gran escala. ASAGRAPA és una de les principals organitzacions de la regió que acompanya la lluita per la terra, la reivindicació de la reforma agrària integral i els drets de les comunitats camperoles. En aquest context va llançar una campanya "Parin de fumar, en defensa de les comunitats i la vida" iniciada el desembre de 2007.

A la comunitat camperola Leopoldo Perrier, la contaminació de la població amb agrotòxics va arribar a un punt crític quan l'agost de 2007 va morir el nen Jesús Jiménez, de 3 anys, després d'intenses fumigacions. La població i els pares del nen van denunciar la manca de diagnòstic en el moment de la seva mort (La Nació, 18 oct. 2007, p.40). Com que els productors de soja van negar la intoxicació amb agrotòxics, les organitzacions van aconseguir impulsar una ordre judicial per exhumar el cadàver per fer-ne la necròpsia i un diagnòstic sòcio-ambiental de la comunitat per part de tres institucions estatals. La necròpsia va demostrar que hi havia alts nivells d'agrotòxics al cos.

El febrer d'aquest any, en ple cicle de cultiu i fumigació, la població afectada va resistir les fumigacions mobilitzant-se de forma pacífica. A causa d'aquesta mobilització la Fiscalia va imputar fa poc quatre persones, tres d'elles parents del nen i socis d'Asagrapa, i el seu dirigent Tomás Zayas. La Fiscalia va al·legar que van conformar una associació criminal i van fer un intent d'homicidi per un suposat tret d'arma de foc a l'aire. Els pobladors van indicar que ni Zayas era a la mobilització ni hi va haver trets d'arma de foc.

El que li va passar al nen Jesús Jiménez no és un fet aïllat; en diverses ocasions s'ha denunciat que les fumigacions causen greus

problemes a les comunitats. Informes de la premsa local indiquen que a la comunitat Leopoldo Perrier, els productors de soja "no respecten les franges de cultiu establertes per llei, en relació als assentaments humans, institucions educatives i cursos d'aigua" (ABC Color, 1 nov. 2007, p.19).

Altres informes de premsa indiquen que "les classes se solen suspendre els dies de fumigació de la plantació a vint metres perquè els nens es desmaiïen a causa de l'olor. També s'estan produint avortaments espontanis (...), moren peixos, porcs i altres animals." (La Nación, op.cit.).

Les denúncies de l'impacte a la

població generat pels monocultius de soja han arribat a nivell internacional. El Comitè de Drets Econòmics Socials i Culturals de les Nacions Unides va assenyalar entre les seves observacions que "l'expansió del cultiu de soja ha comportat l'ús indiscriminat d'agrotòxics, provocant morts i malalties de nens i adults, contaminació de l'aigua, desaparició d'ecosistemes i afectació als recursos tradicionals alimentaris de les comunitats" (Observacions finals del CDESC, Consell Econòmic i Social, E/C.12/PRY/CO/322_10-2007, p.3).

Una investigació realitzada el

mateix any als quatre departaments amb més producció de soja, va revelar que a les comunitats estudiades el 78% de les famílies presentaven algun problema de salut ocasionat per les freqüents fumigacions en plantacions de soja, el 63% degut a la contaminació de l'aigua (Palacio et al. 2007).

A la comunitat Leopoldo Perrier, després d'haver fet les denúncies, els pobladors reben constants amenaces, i fins i tot l'intendent municipal va intimidar verbalment la població a causa de la seva organització. I el que es viu en aquesta comunitat s'emmarca en un procés de més envergadura.

La pressió que les organitzacions camperoles pateixen a causa de la persecució de l'Estat, es reflecteix a l'Informe d'Observació Internacional al Paraguai, que indica com l'Executiu ha concentrat el poder "que amb les forces públiques a les seves mans, la Fiscalia d'aliada, i la Cort Suprema com a garant d'impunitat, ha impulsat una campanya de repressió massiva al sector camperol, per tal de facilitar i garantir

l'ampliació de la frontera de la soja transgènica" (Missió Internacional d'Observació al Paraguai, Informe 2006, p. 6; SERPAJ Paraguai).

Aquesta estratègia, que ja ha suposat més de dos mil dirigents pagesos imputats, es basa en quatre causes per a la persecució: "vincular-los amb la delinqüència comuna; la criminalització de les seves protestes, judicialitzant els conflictes i obrint causes als manifestants; vincular la direcció camperola a les causes de segrest; i vincular-la a una suposada activitat guerrillera incipient relacionada principalment amb guerrilles de

llarga trajectòria com les colombianes.” (Ibíd., p.35).

Des de 1989, any que va caure la dictadura de Stroessner, han estat assassinats més de 100 dirigents camperols, dels quals només un cas va ser investigat i el seu autor material condemnat; els altres resten en la impunitat. La criminalització de la protesta és també molt greu; el 2004 les organitzacions camperoles van arribar a registrar 1.156 detencions, una xifra similar al nombre d'imputacions i processos de treballadors rurals. (Rulli,J., 2007)

En aquest context s'han d'esmentar els fets ocorreguts en l'últim mes, la captura de tres candidats de l'Alianza Patriótica

Socialista per haver visitat una ocupació camperola, l'assassinat en circumstàncies no aclarides d'un dirigent polític del Movimiento Popular Tekojoja i la informació publicada en diversos mitjans sobre dos presos focus guerrillers que estarien en aliança amb organitzacions camperoles que casualment també proposen candidatures per a les eleccions d'aquest any. El govern i els grups de poder utilitzen la fiscalia i totes les eines al seu abast, atemptant contra els drets polítics i d'organització. Com més s'acosten les eleccions, més fets de violència i criminalització es generen contra

Campanya de Solidaritat

La LIT-QI impulsa una campanya de solidaritat amb els companys paraguaians amb l'enviament de comunicats a la Fiscalia General de l'Estat.

Trobaràs el text i les adreces on enviar-lo al web de Lluita Internacionalista www.li-litci.com

els sectors crítics i d'oposició.

Mentre, la justícia premia amb la impunitat els assassins del poble. S'han complert nou anys del Març Paraguaià, quan el poble va sortir als carrers a defensar les llibertats democràtiques amenaçades pel projecte feixista del General Lino Oviedo, amb el resultat de set joves assassinats per francotiradors apostats davant de la Plaça del Congrés. Recentment el cas contra Lino Oviedo s'ha arxivat.

Resum elaborat a partir de diversos materials aportats pel PT paraguaià (www.ptparaguay.org)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

LI